

Benkő Ildikó
Borbély Szilárd halálára

szerelmes	magad	kínba
fiacskám	jelentésedtől	zsibbadtan
édes	szétestél	ó én édes
örömem	jelre	uracskám
tetted	kínra	hittem
fölvágta	bomlásra	fonalam leszél
lelkemet	nem engedted el	de én lettem
is	amit vétettek	itt hagyott
tövis	szabadság	elveszett
csalán	rút	szemfedőt varrok
vándora	holtvagányai	anyád helyett
kínjaid	Isten bocsássa meg	könnypatak
gyönyörű	nekik	utánad
labirintusába	nekem	szerelmes
a szörny	neked	fiacskám
pofájába	a démon	ezek
tested	drága téged is	csak
rothadásba	holtaiddal rántott	rothadt
azt hittem	jaj hogy el	darabok
fonalam leszél	őt	mert
de én lettem	engedted	nincs
itt hagyott	komoly égő	szám
elveszett	szemmel nézett	féslik
vércsík	ölelt	ez
utánad	belőled	a
belep a por	te	szöveg
a bestia	nem	mert
körme	érezted	nem
cicaként	tanú	vagy
a	áldozat	itt
satnya	mégis	hogy
gombolyaggal	csak	össze
testemmel	a	tart
megfosztottál	bestiával	s
jeltestedtől	birkóztál	d

Öt éve halt meg Borbély Szilárd

Mester

Áldott csöndbe mártottál.
Simítok a vászonra
ezer tiszta és tört fehéret,
gyolcsfehéret, sófehéret,
holdezüstöt, bárányfehéret.
Csak Te vagy rajta
vérző, ujjongó, édes piros.

Végül

Az utolsó nap is észrevétlen marad.

Valóság

Számban tartalak, de nincs szám,
megnémulok, annyira dúdolni akarlak,
simogatnálak, de nem tiéd a tested,
kezem otromba bot,
mozdulataim horgos tövisek,
belém szakadnak,
por sem vagyok, finoman beleplek,
belőle óvlak, futok utánad benned,
lábaim gyökeret vernek, de még futok,
iszlak, több leszel egyre,
bővizű patak,
rohanásod ágakat
mint húrokat szaggat,
átzsong rajtad imám.